

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. София , 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на втори юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Пламен Дацов
Членове:	Димитър Фикийн Светла Букова

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
в присъствието на прокурора Веселин Стоянов Стоев (АП-София)
като разгледа докладваното от Светла Букова Наказателно дело за
възобновяване № 20211000600502 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Постъпило е искане от Е. В. П. за възобновяване на нохд № 1847/2019 г. на РС – Монтана, по което П. е бил осъден за престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 НК.

В искането са посочени основанията по чл.348, ал.1 НПК, като конкретно са изложени твърдения за осъждане без да е доказано авторството на деянието с нарушаване правото на подсъдимия и защитата му да сочат доказателства, при което и наложеното наказание се явявало явно несправедливо. На първо място делото не било изяснено в достатъчна степен, тъй като е отказано назначаването на повторна химическа експертиза; допуснато е нарушение при извършеното претърсване и изземване, видно от показанията на поемните лица и необосновано е прието, че веществата са показани от подсъдимия, като са игнорирани обясненията му за инцидентно пребиваване в апартамента и възможния достъп до него от други лица. Акцентирано е и на неправилно утежняване положението на подсъдимия поради невявяването му в съдебното заседание, дължащо се на извънредната ситуация, породена от пандемия, в която връзка неправилно е било отказано възстановяване на пропуснатия срок за обжалване на присъдата. Последната не е била атакувана от упълномощения защитник, тъй като овластяването му касаело единствено защита пред

първата инстанция. Поискано е възобновяване на производството и признаването на подсъдимия за невиновен, а евентуално – връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание пред САС не се явява молителят, който не е намерен на посочения в искането адрес, поради което на основание чл.426, вр. чл.353, ал.3 НПК делото е разгледано без негово участие, както и без упълномощен за производството негов защитник.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура изразява становище за правилност и аргументираност на съдебния акт съобразно доказателствата, приобщени по реда на НПК, поради което счита искането за неоснователно.

За да се произнесе САС взе предвид следното:

С присъда от 30.09.2020 г. по нохд № 1847/19 г. РС – Монтана е осъдил Е. В. П. за престъпление по 354а, ал.3, т.1 НК, от фактическа страна изразяващо се в това, че на 21.05.2019 г. в гр. *** в дома си в ж.к. *** бл. ***, вх.Ж, ет.5, ап.38 без надлежно разрешително държал високорисково вещество – марихуана с общо тегло 6,45 гр. на обща стойност 38.70 лв., за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година при ефективното му изтърпяване при първоначален общ режим, както и наказание глоба в размер на 2000 лв. С присъдата на основание чл.68, ал.1 НК е приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок от пет месеца, наложено на П. по нохд № 718/19 г. на РС – Монтана, което да се търпи също при първоначален общ режим.

Поради пропускане срока за обжалване на присъдата с молба от 22.10.20 г. е поискано възстановяването му, като същата е оставена без уважение с определение на РС – Монтана от 13.10.20 г., потвърдено с определение на ОС - Монтана от 25.11.2020 г. по внчд № 171/20 г.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите на страните в съответствие с правомощията си в настоящото производство, прие следното:

Депозираното от осъдения П. искане за възобновяване на производството по нохд № 1847/19 г. на РС- Монтана е подадено в срока по чл.421, ал.3 НПК и е допустимо, тъй като се отнася до съдебен акт, който не е проверяван по касационен ред.

Разгледано по същество искането за възобновяване е неоснователно.

На първо място следва да бъде разгледано оплакването за наличието на съществени нарушения на процесуални правила в хода на съдебното производство пред първата инстанция, проведено по реда на чл.269, ал.3, т.4, б. „в“ НПК. Към

задочния ред за разглеждане на делото е подходено след като още в първото насрочено съдебно заседание на 10.01.20 г. е установено, че въпреки редовното му призоваване /чрез сестра на подс., имаща контакт с него и поела ангажимент за уведомяване/ подсъдимият се е намирал извън страната и по неясни причини не се е явил пред съда. В тази връзка на основание чл.66, ал.1 НПК е била изменена изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение от подписа в задържане под стража и лицето е обявено за общодържавно издирване. Постъпилата впоследствие в съда информация /писмо на ОД на МВР – Монтана от 05.03.20 г. – л.43 от съд. дело/ сочи местонахождение на П. на територията на Англия на неустановен адрес. Съобразявайки и заявеното уведомяване по телефона от негов упълномощен защитник за заседанието, на основание съдът е постановил разглеждане на делото при отсъствието му на основание чл. 269, ал.3, т.4, б. „в“ НПК. Така според въззивния съдебен състав не е допуснато процесуално нарушение, като дори следва да се отчете недобросъвестното поведение на подсъдимия, който не само се е отклонил от определената му мярка за процесуална принуда, но и в последствие при проведеното в рамките на няколко съдебни заседания съдебно производство пред районния съд, не се е явил, въпреки очевидното му надлежно информиране за същите чрез близките му, получавали призовки за заседанията, и чрез участвалия упълномощен от него защитник. Информация относно наличието на уважителни причини за това му поведение, включително и свързани с твърдяната невъзможност за пътуване поради настъпилата впоследствие пандемия от ковид, не е предоставяна на съда, а и не е отправяно искане за отлагане на заседанието по такава причина с оглед осигуряване възможността за лично участие на П. в който и да е момент. При тези обстоятелства правилно е даден ход на съдебното следствие, като очевидно е счетено, че обективната истина би могла да бъде установена и без присъствието на подсъдимия, чиято възможност да заяви изрично желанието си за обратното, като съобщи за наличието на обективна пречка да го стори, не е била препятствана при информираността му за провежданите процесуални действия. Едва след постановяване на присъдата и по повод пропускане на срока за атакуването ѝ П. е посочил причини за това, свеждащи се до липсата на какъвто и да е контакт с близките си, но изрично е уточнил, че тази му невъзможност касае момента на постановяване на присъдата – 30.09.2020 г., което очевидно не е относимо към проведените преди това съдебни заседания. Именно поради това и с оглед задочно проведеното производство съдебните инстанции са счели, че сочените основания в молбата по чл.186 НПК не са уважителни, като са отказали възстановяване на срока за обжалване на постановената присъда. Процедирането по посочения ред не е в отклонение на правилата на НПК и не налага възобновяване на производството на това основание.

Относно доводите за нарушения при извършения от съда доказателствен анализ в изготвените към присъдата мотиви, което да представлява процесуално нарушение изрично следва да се уточни, че оценката на доказателствените източници е суверенна

дейност на съдилищата в съответствие с вътрешното им убеждение, а проверката относно правилното формиране на последното в конкретния случай не дава основание да се счете, че процесът на приобщаване на доказателства е опорочен или че същите са превратно ценени. Изложените от съда съображения за осъждането на молителя са основани на пълна и задълбочена преценка на доказателствата относно значимите обстоятелства при извършване на инкриминираното деяние. В тази насока изрично са обсъдени свидетелските показания на Д. Р., И. С., Л. Д., А. Л. и С. В., обясненията на подсъдимия, дадени в досъдебното производство и приобщени по реда на чл.279, ал.2, вр. ал.1, т.2 НПК, експертното становище и писмените доказателства. Аргументирано е отхвърлено твърдението на подсъдимия, че не обитава процесния имот и не е съпричастен към намереното в него наркотично вещество, като съдът се е позовал на обективните показания на свидетелите Р. и С. /полицейски служители, присъствали при извършеното претърсване и изземване/, в рамките на което самият П. е посочил местонахождението на веществото. От друга страна не са пренебрегнати показанията на свидетелите Л. и В. /близки роднини на подсъдимия/ за системните посещения на различни лица в жилището, както и за оставянето му незаклучено, но независимо от това е прието, че въз основа на тях не се опровергава обвинителната теза. Според настоящия съдебен състав от значение за правилността на така направената преценка е значимото с оглед предмета на делото обстоятелство не за собствеността върху инкриминираното вещество, а за знанието на подсъдимия относно местонахождението му в обитавано от него жилище, макар и не постоянно, и упражняваната от него фактическа власт, за които всъщност сочат коментираните свидетелски показания. Последните кореспондират и с обсъденото от съда писмено доказателство – протокол за претърсване и изземване, констатациите в който са счетени за вярно отразяващи извършеното процесуално-следствено действие. Обосновано и въз основа на цитираната в мотивите на присъдата съдебна практика е отговорено на защитните доводи за твърдяната порочност на претърсването, изразяваща се в отсъствието на подсъдимия по време на него и формалното участие на поемни лица. Съдът вярно е констатирал съставянето на протокола по предвидения в НПК процесуален ред, а липсата на спомен у разпитаното като свидетел поемно лице относно посочването на намерените вещества от подсъдимия е приел за недостатъчно основание да обори доказателствената стойност на това писмено доказателство и да го изключи като основа за формиране на изводите му. Съществено е, че верността на констатациите в протокола, както и спорния факт за присъствието на подсъдимия и оказаното от него съдействие не са отречени при прочитане показанията на свидетелката от досъдебното производство, независимо, че начинът на тяхното обективиране в изготвения протокол е идентичен с този на другото поемно лице и сочи за порочна практика в тази насока.

На следващо място за изводите си относно естеството на намереното и иззето

вещество под формата на топчета със суха растителна маса като наркотичното такова коноп, съдът е кредитирал възприетото за компетентно дадено експертно заключение по физико-химическа експертиза. Възраженията срещу качествата на експерта също не са игнорирани, но са преценени за неоснователни поради липсата на каквито и да е основания за заинтересованост извън сочената принадлежност на съответния специалист към системата на МВР. По направеното искане за назначаване на повторна експертиза съдът се е произнесъл в съдебно заседание и аргументирано е отхвърлил същото. При дадените от експерта разяснения за точността на използвания метод за изследване на предадените обекти, както и за вземането на проби от различни части на същите, установени като съдържащи съцветие и листа, обясняващи получените резултати относно концентрацията на установения активен компонент - тетрахидроканабинол, правилно не е счетено за необходимо назначаването на допълнителна или повторна експертиза. В отговор на доводите в искането следва да се посочи също, че оценката на инкриминираното наркотично вещество не е определена въз основа процентното съдържание на установения наркотично действащ компонент, а количественото му измерение не е от единствено значение за преценката на случая като маловажен по смисъла на чл.93, т.9 НК, като съображенията на съда в обратната насока са подробно изложени без да е необходимо преповтарянето им. Поради това постановеният отказ по така направеното доказателствено искане не обосновава и извод за непълно изясняване на фактите по делото и не може да се счете за процесуално нарушение.

Предвид изложените съображения настоящият съдебен състав счете, че оплакването в постъпилото искане за непълен доказателствен анализ и за игнорирането на направените от страна на защитата искания и възражения за сметка на възприетите свидетелски показания, протокол за претърсване и изземване и експертно становище, е неоснователно и направено не с оглед липсата на изложени от съда мотиви или неположени усилия за изясняване на делото, а поради несъгласието на молителя с тях и установената по делото фактология.

При обсъждане на следващия основен аргумент в искането за възобновяване, а именно допуснатото нарушение на материалния закон с осъждането на лицето за вмененото му престъпление, настоящият съдебен състав също счете, че не би могъл да приеме за основателни изложените доводи.

Извършената от съдебните състави правна оценка на установеното от събраните по делото доказателства деяние като престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 НК е в съответствие с очертаните от закона обективни и субективни признаци на същото. Значимата по делото фактология се свежда до държаното от осъдения без надлежно разрешително на високорисково наркотично вещество в посочените два обекта, с което

е реализирано изпълнителното деяние на престъплението. При обсъждане на съставомерните му признаци съдът е изложил верни и изчерпателни съображения, включително и по въпроса за немаловажността на конкретния случай, което не дава основание да се сподели оплакването в направеното искане за неправилно приложение на материалния закон.

Заедно с обсъдените основания за възобновяване, които по изложените съображения съдът счете, че не са налице, в искането се съдържа и изрично такова, основано на оплакване за нарушаване на материалния закон при отмерване на наказанията за извършеното престъпление, което да е довело и до явна несправедливост на същите. В тази насока на първо място следва да се отбележи, че при определяне размера на наказанията – една година лишаване от свобода и глоба от две хиляди лева за деянието по чл.354а, ал.3, т.1 НК съдът е преценил всички обстоятелства, относими към индивидуализиране на отговорността, като изрично е посочил, че следва да съобрази разпоредбата на чл.54 от НК. Обосновано е приел, че не са налице основания за сериозно смекчаване на отговорността по реда на чл.55 НК, като изрично за отегчаващо обстоятелство е преценено предходното осъждане на лицето също за общоопасно престъпление. Оказаното в досъдебната фаза съдействие от страна на П. за разкриване на обективната истина и сравнително ниската стойност на наркотичното вещество са били ценени като смекчаващи отговорността обстоятелства, но в противовес на същите е отчетено реализирането на деянието в изпитателен срок по предишното осъждане и то броени дни след влизане в сила на одобрено споразумение за две престъпления, както и недобросъвестното му процесуално поведение. Последното е обективно налично и с основание е отчетено без да му е придадено приоритетно значение, а само доколкото от него не би могло да се черпят права. По въпроса за наличието на уважителни причини за същото, следва да се отбележи, че изначално отклоняването на лицето от посочения адрес в страната е било в разрез с определената му мярка за неотклонение, при което последващата невъзможност за участие в производството се явява също без уважителна причина, независимо от съществуването на някои от сочените обективни пречки, като те се сочат едва в настоящото производство, а не са били заявявани по какъвто и да е начин, дори и чрез участвалия упълномощен защитник. Именно поради това и без основание се твърди, че при отмерване на наказанието съдът е подходил незаконосъобразно и несправедливо. В обратната насока следва да се разглежда определянето на двете наказания в минимално предвидените размери със съобразяване възрастта на подсъдимия и ниската стойност на наркотичното вещество, като приложението на чл.68, ал.1 НК е неминуема последица от реализиране на престъплението в изпитателен срок на предходното осъждане по нхд № 718/19 г. по описа на РС – Монтана.

Предвид изложените съображения, САС прецени, че с постановяване на атакувания съдебен акт спрямо осъдения Е. В. П. съдът не е допуснал сочените в искането процесуални нарушения, както и неправилно приложение на закона или налагане на явно несправедливо наказание, което да даде основание за възобновяване на производството. Поради това така направеното искане следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, Софийски апелативен съд,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Е. В. П. за отмяна по реда на възобновяването на влязла в сила присъда по нохд № 1847/19 г. по описа на РС - Монтана.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____